

[Henry Christensen.]

at stå op og sige: der har jo ikke været nogen kritik af vore forslag sagligt set — når der har været en omfattende kritik.

Vi har gennem et konkret forslag sagligt dokumenteret, at en skattereform kunne være gennemført på et særdeles tilfredsstillende grundlag uden moms. Er det ikke en kritisk betragtning? Vi har gjort gældende igennem et konkret forslag, at vi kunne gennemføre reformen på en mere socialt afbalanceret måde end den, den nu gennemføres på. Vi har konkret forelagt forslag til, hvordan sambeskatningsproblemet skulle løses, og kritiseret, at det i bedste fald nu er skudt ud. Vi har kritiseret afgørende elementer i det kildeskatteforslag, der foreligger. Vi har kritiseret, at der ikke er noget ordentligt loft; vi har kritiseret, at der ikke er en indkomstregulering; vi har kritiseret, at kommuneskatterne ikke forbliver fradragsberettigede; vi har kritiseret en række utilstrækkeligt forberedte områder i selve skattelovgivningen. Jeg ved ikke, om statsministeren vil have mere, eller han stadig vil stå op og gentage, at der er ikke nogen kritik af selve indholdet.

Vi kan være mere eller mindre uenige om denne kritiks berettigelse, men statsministeren har intet grundlag for at sige, at oppositionen ikke er fremkommet med en indholdsmæssig kritik. Vi har fremført en indholdsmæssig kritik, der er underbygget af konkrete modforslag også med hensyn til formen, hvorunder kildeskattesystemet skulle gennemføres. At statsministeren i dag har været optaget af at forsvare sig over for angreb af anden art, kan måske virke som en undskyldning for, at statsministeren ville forbigå den saglige kritik; men det berettiger stadig ikke hans bemærkning.

Når statsministeren siger, at venstre accepterede ikke hovedsynspunkterne, vil jeg sige: hvad gjorde venstre egentlig? (*Stats- og udenrigsministeren* [J. O. Krag]: Det gad jeg også vide!). Det kan statsministeren også vide. Er det ikke for ringe, at

landets statsminister ikke følger med i, hvad folketingets partier gjorde? Vi har oven i købet skriftligt fremlagt vort oplæg i udvalget. Hvorfor sætter statsministeren sig ikke ind i det? Eller går han og tænker på noget helt andet? (*Indenrigsministeren* [Hans Hækkerup]: Hvad er det for en form?). Ja, det spørger jeg også om, hr. minister. Statsministeren har dog formentlig bemærket, at venstre tilbød regeringen at forhandle på grundlag af det, der var to hovedønsker for socialdemokratiet, som ikke stod i vort valgoplæg, nemlig ophævelse af fradragsreglen under forudsætning af et andet værn og gennemførelse af en samtidighedsskat. Er det ikke et tilbud? (*Stats- og udenrigsministeren* [J. O. Krag]: Det skifter jo sådan lidt, hvad venstre tilbyder!). Altså, nu er statsministeren bare ude på at polemisere og ikke sagligt at gå ind i en drøftelse. (*Justitsministeren* [K. Axel Nielsen]: I modsætning til hvem?). Hvad behager? (*Justitsministeren* [K. Axel Nielsen]: I modsætning til hvem?). Jeg forstår, at justitsministeren gerne vil indtegnes som taler; det går jeg ud fra formanden kan ordne, så han kommer til her siden hen; så kan justitsministeren måske til gengæld lade være med at sige noget, indtil han får ordet.

Se, så ligger der et andet væsentligt politisk problem her. Statsministeren tilbyder også, hvad han kalder, at han vil fortsat forhandle, og regeringen vil fortsat forhandle med andre partier, og det lyder rart. Oppositionen — det gælder også venstre — vil også fortsat forhandle, men der er ikke så meget indhold i en sådan statsministeriel erklæring, når statsministeren har truffet en aftale med et andet parti, SF, hvorefter statsministeren forpligter sig til på forhånd at drøfte ikke bare den lovgivning, der ligger, men også forberedelse af lovgivning. Så er det, at statsministeren binder sine hænder i henseende til at kunne forhandle med den anden halvdel af folketinget, og så vil jeg videre gøre gældende, at grundlaget for